

Sygn.akt III AUa 743/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Teresa Suchcicka (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Szponar - Jarocka

SA Alicja Sołowińska

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 marca 2018 r. w B.

sprawy z odwołania K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy oraz o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek apelacji odwołującego K. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 września 2017 r. sygn. akt III U 97/16

oddala apelację.

SSA Alicja Sołowińska SSA Teresa Suchcicka SSA Bożena Szponar - Jarocka

Sygn. akt III AUa 743/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 19.01.2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił K. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 27.05.2015 r. (sygn. akt III U 97/16). K. decyzją z 29.12.2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił K. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (sygn. akt III U 56/17). Zaś decyzją z 27.04.2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił K. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w związku ze złożeniem kolejnego wniosku w tym zakresie (sygn. akt III U 426/17).

Powyższe decyzje K. S. zaskarżył, wnosząc od nich odwołania. W uzasadnieniu odwołań podniósł, że nie zgadza się z powyższymi decyzjami, gdyż w wyniku tego wypadku wystąpiły dolegliwości kręgosłupa, a stan jego zdrowia nie uległ poprawie i zażądał przyznania prawa do renty.

Organ rentowy wniósł o oddalenie dwóch ostatnich odwołań.

Sąd postanowieniem z dnia 21.06.2017 r. połączył sprawy sygn. akt III U 97/16 i III U 426/17 do łącznego rozpoznania, a postanowieniem z dnia 28.09.2017 r. połączył sprawy sygn. akt III U 56/17 i III U 97/16 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod wspólną sygn. akt III U 97/16.

Wyrokiem z dnia 28 września 2017 r. Sąd Okręgowy w Ostrołęce oddalił odwołania.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że 29.10.2015 r. K. S. złożył w Oddziale ZUS wnioski o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 27.05.2015 r. ZUS decyzją z 19.01.2016 r. odmówił świadczenia ubezpieczonemu twierdząc, że K. S. przyczynił się do wypadku poprzez rażące niedbalstwo. Z uwagi na fakt, iż przed Sądem Rejonowym w Ostrołęce toczyły się sprawy o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy oraz o świadczenie rehabilitacyjne z tytułu wypadku przy pracy - połączone pod wspólną sygn. IV U 45/16 – Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 8.03.2016 r. zawiesił postępowanie w sprawie o rentę wypadkową. Sąd Rejonowy w Ostrołęce prawomocnym wyrokiem z dnia 27.01.2017 r. uznał, że do przedmiotowego wypadku nie doszło wyłącznie z winy odwołującego i przyznał odwołującemu żądanie świadczenia z ustawy wypadkowej. W dniu 19.10.2016 r. ubezpieczony złożył kolejne wnioski: o przyznanie prawa do renty wypadkowej w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 27.05.2016 r. oraz o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Komisja Lekarska ZUS w W. orzeczeniem z 19.12.2016 r. ustaliła, że K. S. nie jest niezdolny do pracy. Wobec powyższego w dniu 6.01.2017 r. organ rentowy wydał decyzję odmawiającą K. S. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z 19.04.2017 r. stwierdziła, że K. S. nie jest niezdolny do pracy. Wobec powyższego w dniu 27.04.2017 r. organ rentowy wydał decyzję odmawiającą K. S. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W świetle tak ustalonych okoliczności Sąd pierwszej instancji odwołał się do przepisu art. 6 ust. 1 pkt 6 oraz art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j., Dz. U. z 2017 r., poz. 1773 ze zm.) Sąd powołał również przepis art. 57 ust. 1, art. 59 ust. 1 oraz art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j., Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.).

Sąd Okręgowy podniósł, że skuteczność odwołań K. S. zależna była od wykazania przez niego, że jest niezdolny do pracy w stopniu co najmniej częściowej niezdolności do pracy i niezdolność do pracy ma związek z wypadkiem przy pracy z dnia 27.05.2016 r. (renta wypadkowa) lub, że jest niezdolny do pracy w stopniu co najmniej częściowej niezdolności do pracy z chwilą wydawania skarżonej decyzji (renta z ogólnego stanu zdrowia). Na okoliczność niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia Sąd Okręgowy dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu: ortopedii, neurologii, psychiatrii i medycyny pracy. Po zbadaniu wnioskodawcy oraz zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą jego stanu zdrowia biegli rozpoznali u niego (w dniu 18.03.2017 r.): stan po przebyłym złamaniu kręgu (...) prawidłowo wyleczone bez upośledzenia narządu ruchu, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego na tle zmian dyskopatycznych, bez objawów korzeniowych, ubytkowych oraz zaburzenia adaptacyjne. Stwierdzili jednocześnie, że schorzenia występujące u odwołującego nie czynią go niezdolnym do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami, bez dźwigania ciężarów.

Odwołujący pismem z 11.05.2017 r. zgłosił zastrzeżenia do opinii, wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej.

Sąd pierwszej instancji dopuścił w sprawie o rentę wypadkową dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu: ortopedii, neurologii i medycyny pracy. Po zbadaniu wnioskodawcy oraz zapoznaniu się z dokumentacją medyczną biegli rozpoznali u niego (w dniu 22.04.2017 r.): stan po przebyłym złamaniu kręgu (...) z niewielkim ograniczeniem funkcji. Biegli orzekli, że nie stwierdzają ani częściowej ani całkowitej niezdolności do pracy.

Odwołujący pismem z 2.06.2017 r. zgłosił zastrzeżenia do opinii z 22.04.2017 r., wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych - (...) w B..

Uwzględniając ten wniosek częściowo Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii innych biegłych lekarzy z zakresu ortopedii, neurologii, psychiatrii i medycyny pracy. Po zbadaniu wnioskodawcy oraz zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą jego stanu zdrowia biegli rozpoznali u niego (w dniu 15.07.2017 r.): stan po przebyłym złamaniu kręgu Th 12 prawidłowo wygojone bez następstw zespołu neurologicznego, bez istotnego upośledzenia sprawności narządu ruchu, zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa l-s, bez dodatknych objawów korzeniowych i ubytkowych, zaburzenia adaptacyjne leczone w PZP, przebytą operację przepukliny pachwinowej po stronie lewej. Biegli orzekli, że nie stwierdzili naruszenia sprawności organizmu, który powoduje chociażby częściową niezdolność do pracy, a analiza całości obrazu chorobowego i aktualny stan zdrowia odwołującego nie stanowi przeciwwskazań do pracy zawodowej. Biegli uznali odwołującego za zdolnego do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Ponadto biegli wskazali na postawę agrawacyjną i typowo roszczeniową odwołującego oraz stwierdzili, że odwołujący może wymagać psychoterapii.

Jednocześnie w sprawie III U 56/17 (o rentę z ogólnego stanu zdrowia) Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu: ortopedii, neurologii, psychiatrii i medycyny pracy. Po zbadaniu wnioskodawcy oraz zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą jego stanu zdrowia biegli rozpoznali u niego (w dniu 17.06.2017 r.): stan po przebyłym złamaniu kręgu (...) z istotnym ograniczeniem funkcji. Biegli orzekli, że stwierdzili częściową niezdolność do pracy związaną z wypadkiem przy pracy od daty badania przez biegłych na okres 1 roku. Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że ten sam skład biegłych badał odwołującego w dniu 22.04.2017 r. w sprawie o rentę z ubezpieczenia wypadkowego i uznał, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Badanie to odbyło się 5 dni przed datą wydania zaskarżonej decyzji ZUS z 27.04.2017 r. o odmowie przyznania odwołującemu renty z tytułu wypadku przy pracy. Sąd uznał, że powyższe wskazuje, że pogorszenie stanu zdrowia odwołującego, na który wskazali biegli w opinii musiało nastąpić w czerwcu 2017 r., chociaż nie znalazło to potwierdzenia w opinii innego składu biegłych którzy badali odwołującego w dniu 15.07.2017 r. i stwierdzili, że odwołujący jest zdolny do pracy.

K. S. pismem z 1.09.2017 r. zgłosił uwagi i zastrzeżenia do opinii i zgodził się z nią co do okresu niezdolności do pracy, wnosząc o przyznanie mu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i wydania orzeczenia w sprawie.

Organ rentowy pismem z 7.09.2017 r. zajął stanowisko wobec opinii biegłych sądowych nie kwestionując wniosków opinii w zakresie uznania ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy z pogorszeniem stanu zdrowia na okres 1 roku od daty badania tj. od 17.06.2017 r. Pełnomocnik ZUS podniósł, że ubezpieczony nadal nie spełnia warunków do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w dacie wydania decyzji.

K. S. pismem z 20.09.2017 r. zgłosił swoje stanowisko przed rozprawą, załączając kopię orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 12.09.2017 r. z postępowania o świadczenie rehabilitacyjne nr akt REH/28/6021424, z którego wynikało, że lekarz orzecznik stwierdził brak okoliczności uzasadniających uprawnienia do świadczenia rehabilitacyjnego, uznał K. S. za częściowo niezdolnego do pracy do 31.08.2018 r. z datą powstania tej niezdolności w dniu 17.06.2017 r., uznał też, że częściowa niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy i pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu.

Pełnomocnik odwołującego oświadczyła na rozprawie w dniu 28.09.2017 r., że wnosi o przyznanie prawa do renty z tytułu wypadku przy pracy od października 2015 r., a z ogólnego stanu zdrowia od października 2016 r. Nie wnosi również o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych, gdyż odwołujący nie będzie już więcej jeździć na komisje lekarskie i żąda aby Sąd wydał wyrok w dniu dzisiejszym - mając na uwadze materiał dowodowy sporządzony w sprawie do tej pory.

Sąd Okręgowy podzielił opinie sporządzone w sprawie przez biegłych lekarzy sądowych. Sąd wskazał, że wszystkie cztery opinie sporządzone w postępowaniu w tym zakresie są zgodne, pomimo różnicy w zakresie oceny stanu zdrowia odwołującego po dniu 17.06.2017 r., jednakże – w ocenie Sądu pierwszej instancji – okoliczność ta nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia. K. S. zainicjował wiele postępowań sądowych zarówno przed Sądem Rejonowym, jak i Sądem Okręgowym, trzy z nich zawiśły przed Sądem Okręgowym, dwie o rentę wypadkową i jedna o rentę z

tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. W każdego rodzaju sprawach wypowiadały się po dwa zespoły biegłych. Wnioski zespołów biegłych sformułowane zostały po przeprowadzeniu wywiadu, zbadaniu odwołującego się i analizie zgromadzonej dokumentacji medycznej, a uzasadnienia wydanych opinii Sąd uznał za rzetelne i logiczne. Sąd Okręgowy zauważył, że wprawdzie drugi zespół biegłych w postępowaniu o rentę z ogólnego stanu zdrowia w dniu badania, tj. 17.06.2017 r. stwierdził pogorszenie stanu zdrowia ubezpieczonego powodujące częściową niezdolność do pracy na okres jednego roku, jednakże Sąd ten zauważył, iż w sprawach ubezpieczeń społecznych sąd ocenia legalność decyzji rentowej w zakresie oceny zdolności do pracy według stanu rzeczy z dnia jej wydania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.05.2004r. II UK 395/03, OSNP 2005/3/43, oraz z dnia 7.02.2006r. I UK 154/05 LEX 272581 oraz postanowienie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 22.12.2016 r., sygn. akt III AUz 162/16, niepubl.).

Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko biegłych sądowych w postępowaniu o rentę wypadkową, że stopień zaawansowania schorzeń ubezpieczonego nie powodował niezdolności do pracy, co doprowadziło Sąd pierwszej instancji do wniosku, że K. S. nie spełnia przesłanek koniecznych do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Na podzielenie – w ocenie Sądu Okręgowego – zasługiwało także stanowisko biegłych sądowych w postępowaniu o rentę z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, że stopień zaawansowania schorzeń ubezpieczonego nie powodował niezdolności do pracy w dniu wydania skarżonej decyzji, w konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że K. S. nie spełnia przesłanek koniecznych do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Ponadto, Sąd pierwszej instancji wskazał, że decyzja biegłych ma swoje umocowanie w orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS z dnia 12.09.2017 r. w sprawie o świadczenie rehabilitacyjne, w którym to uznano odwołującego za częściowo niezdolnego do pracy również od dnia 17.06.2017 r.

Mając to na uwadze na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołania K. S..

Apelację od powyższego wyroku wywiódł K. S.. Zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w całości, zarzucając mu:

1) naruszenie norm prawa materialnego:

- art. 12 ust. 2 oraz 57 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. nr 39 poz. 355 z 2004 z późn. zm.) przez uznanie odwołującego za osobę zdolną do pracy i odmowy przyznania mu renty z tytułu ogólnego stanu zdrowia;

- art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tj. z 2017 poz. 1773);

- R.R.M. z 14.12.2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. 283 poz. 2711);

- art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS;

- art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej- naruszenie zasady praworządności.

2) naruszenie przepisów prawa procesowego:

- art. 227 k.p.c. w zw. art. 13 § 2 k.p.c. - niewyjaśnienie wszelkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności jakie dokumenty posiadali orzecznicy ZUS od 19.10.2016- (...), od 05.11.2016 - (...), od 28.10.2015 - (...), a jaki posiadali biegli sądowi w dniu: 18.03.2016 r. - (...) 56/16, 15.07.2016 r. - III U 97/16, 24.04.2017 r. - (...) 97/16, 17.06.2017 - III U 56/16;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej i zgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z okresu od 19.09. do 12.10.2016 r. z Centrum (...) w G.;

- art. 328 § 2 k.p.c. w zw. 13 art. § 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie przez Sąd pierwszej instancji w treści uzasadnienia dlaczego odmówił wyczerpującego uzasadnienia motywów orzeczenia, w szczególności podstaw

prawnych i faktycznych odmowy przyznania renty nawet od 17.06.2016 r. i odmowy przekazania sprawy do organu rentowego;

- art. 477^{14a} § 1 k.p.c.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub przekazanie sprawy do organu rentowego Oddział P., a nie Inspektorat O.. Ponadto domagał się rozpoznania apelacji w trybie zaocznym w razie zaistnienia przesłanek z art. 339 k.p.c. rozpoznanie sprawy pod nieobecność powoda.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, na podstawie których wywiódł trafne wnioski. Opinie biegłych lekarzy sądowych sporządzone w niniejszej sprawie potwierdzają prawidłowość ustaleń Sądu Okręgowego, a w konsekwencji rozstrzygnięcia w kwestii odmowy przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia oraz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w świetle przepisu art. 57 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy; ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; niezdolność do pracy powstała w okresach, szczegółowo wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. W myśl art. 12 ust. 1 cytowanej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3). Natomiast przepis art. 13 ust. 1 przedmiotowej ustawy stanowi, że przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Stosownie zaś do treści art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje „renta z tytułu niezdolności do pracy” - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. Natomiast zgodnie z art. 17 ust. 1 cytowanej ustawy, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

W celu ustalenia czy odwołujący jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii dwóch zespołów biegłych lekarzy sądowych. W opinii sporządzonej w dniu 22.04.2017 r. biegli z zakresu neurologii, medycyny pracy oraz ortopedii, po dokonaniu wywiadu oraz przeprowadzeniu badań przedmiotowych i podmiotowych, rozpoznali u K. S. stan po złamaniu trzonu (...) z niewielkim ograniczeniem funkcji. Przy czym biegli nie stwierdzili częściowej, ani całkowitej niezdolności do pracy odwołującego. W uzasadnieniu wydanej opinii podnieśli, że po przebytych kompresyjnym złamaniu odwołujący był leczony zachowawczo w gorsecie

gipsowym. Korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych. Uzyskano zadowalający efekt kliniczny. Biegli nie znaleźli podstaw do opiniowania niezdolności do pracy (k. 62-64 akt sprawy).

Analogiczne konkluzje wynikają także z opinii drugiego zespołu biegłych. W opinii sporządzonej w dniu 15.07.2017 r. biegli: ortopeda, psychiatra, neurolog oraz lekarz medycyny pracy, po przeprowadzeniu wywiadu oraz zbadaniu ubezpieczonego, na skutek rozpoznania u K. S. przebytego przed dwoma laty złamania kręgosłupa (...) prawidłowo wygojonego, bez następstw zespołu neurologicznego, bez istotnego upośledzenia sprawności narządu ruchu, zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych kręgosłupa l-s bez dodatkich objawów korzeniowych, ubytkowych, zaburzeń adaptacyjnych leczonych w PZP oraz przebytej operacji przepukliny pachwinowej po stronie lewej, biegli powyższych specjalności nie stwierdzili naruszenia sprawności organizmu, które powodowałyby choćby częściową niezdolność do pracy ubezpieczonego. Ponadto biegli wskazali, iż analiza całości obrazu chorobowego i aktualny stan zdrowia odwołującego nie stanowi przeciwwskazań do pracy zawodowej, po czym uznali K. S. za zdolnego do pracy, zgodnie z kwalifikacjami. W uzasadnieniu niniejszej opinii biegli podnieśli, że przebyte złamanie kręgu (...) zostało prawidłowo wygojone i nie stwierdzono powikłań neurologicznych. Narząd ruchu jest wydolny, gdyż ubezpieczony swobodnie ubiera się i rozbiera, ruchy w stawach prawidłowo zachowane, chód prawidłowy, bez stwierdzonych objawów korzeniowych. Biegły psychiatra uznał ponadto, że zaburzenia adaptacyjne nie powodują długotrwałej niezdolności do pracy. Odwołujący może wymagać psychoterapii. Biegli zaobserwowali postawę agramacyjną, roszczeniową, która jednak nie kwalifikuje inwalidztwa (k. 113-115 akt sprawy).

Natomiast w celu ustalenia czy K. S. przysługuje prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia i w związku z tym, czy może on skutecznie domagać się od organu rentowego świadczenia z tego tytułu, Sąd pierwszej instancji również zasięgnął opinii dwóch zespołów biegłych.

W opinii datowanej na 18.03.2017 r. biegli sądowi z zakresu medycyny pracy, ortopedii, neurologii oraz psychiatrii, po dokonaniu analizy akt sprawy, przeprowadzeniu wywiadu oraz badań skarżącego, rozpoznali u K. S.: przebyte złamanie kręgu (...) prawidłowo wyleczone, bez upośledzenia sprawności narządu ruchu, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego na tle zmian dyskopatycznych, bez dodatkich objawów korzeniowych, ubytkowych oraz zaburzenia adaptacyjne. W ocenie biegłych, ubezpieczony jest zdolny do pracy zgodnie z kwalifikacjami, bez dźwigania ciężarów. W uzasadnieniu wydanej opinii biegli wskazali, że po przebyłym kompresyjnym złamaniu kręgu Th12 w maju 2015 r., po przebytej rehabilitacji odwołujący odzyskał zdolność do pracy fizycznej zgodnie z kwalifikacjami, przy czym nie może on jednak wykonywać ciężkiej pracy fizycznej, dźwigać ciężarów. Ponadto biegli stwierdzili, iż w razie pogorszenia stanu zdrowia ubezpieczony może wymagać okresowej rehabilitacji kręgosłupa, co nie powoduje jednak długotrwałej niezdolności do pracy zawodowej. W ocenie biegłych, K. S. nie wymaga przekwalifikowania zawodowego (k. 20-22 akt sprawy).

Kolejną opinią, sporządzoną w dniu 17.06.2017 r. przez biegłych sądowych z zakresu: ortopedii, neurologii oraz medycyny pracy, po przeanalizowaniu dokumentacji medycznej, przeprowadzeniu wywiadu oraz badania odwołującego, rozpoznano u niego stan po złamaniu (...) z istotnym ograniczeniem funkcji. Biegli stwierdzili częściową niezdolność do pracy K. S. związaną z wypadkiem przy pracy od daty badania przez biegłych na okres jednego roku. Z treści uzasadnienia niniejszej opinii wynika, iż badaniem stwierdzono istotne dysfunkcje w zakresie kręgosłupa piersiowego i lędźwiowego, które znacznie ograniczają możliwość podjęcia pracy w wyuczonym i wykonywanym zawodzie (ciężka praca fizyczna, wymagająca podnoszenia i przenoszenia ciężarów, pozycji wymuszonych). W ocenie biegłych, ubezpieczony w dalszym ciągu wymaga rehabilitacji, a w przypadku braku poprawy, dalszej diagnostyki obrazowej i konsultacji neurochirurgicznej. Biegli uznali, że od daty badania przez Komisję Lekarską ZUS w dniu 19.12.2016 r. oraz zespół biegłych w dniu 18.03.2017 r. stan zdrowia odwołującego uległ pogorszeniu w zakresie funkcji kręgosłupa. Z tych względów niezdolność do pracy orzeczono od daty badania przez biegłych w dniu 17.06.2017 r. (k. 50-51 akt sprawy).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, analiza całokształtu zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego nie uzasadnia stwierdzenia u odwołującego niezdolności do pracy. Zatem brak jest podstaw do przyznania K. S. żądanych świadczeń, tj. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oraz prawa do

renty z ogólnego stanu zdrowia. Zarówno opinie wydane przez dwa zespoły biegłych, opiniujących w celu oceny czy odwołujący jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oraz opinia wydana przez pierwszy z zespołów biegłych, oceniających zdolności K. S. do pracy z ogólnego stanu zdrowia zasługują na przymiot wiarygodności. Opinie te poprzedzał wywiad, badania przedmiotowe oraz analiza dokumentacji medycznej. Ponadto, zostały sporządzone przez specjalistów z zakresu schorzeń zgłaszanych przez K. S.. Badania przeprowadzono rzetelnie, wnioski opinii są jednoznaczne i kategoryczne, a przy tym korespondują z treścią dokumentacji medycznej oraz logicznie wynikają z opisu przebiegu badań. Z tych względów, w ocenie Sądu Apelacyjnego, odwołujący nie zdołał skutecznie podważyć logicznych i spójnych konkluzji wynikających z ww. opinii. Zebrany w postępowaniu materiał dowodowy nie pozwalał na dokonanie odmiennego oceny w przedmiocie stanu zdrowia odwołującego i jego wpływu na zdolności do wykonywania pracy niż ta, której dokonał Sąd pierwszej instancji. Tym samym, brak jest podstaw do negowania prawidłowości niniejszych opinii.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji prawidłowo także ocenił wartość dowodową opinii zespołu biegłych, oceniających stan zdrowia K. S. w dniu 17.06.2017 r. uznając, że również ta opinia stanowi wiarygodny dowód w sprawie. Wprawdzie biegli z zakresu ortopedii, neurologii oraz medycyny pracy uznali odwołującego za osobę częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, jednakże niniejszą niezdolność biegli stwierdzili od daty badania, tj. od dnia 17.06.2017 r. na okres jednego roku. Zatem za Sądem Okręgowym należy powtórzyć, iż stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia nie dają podstaw do uznania K. S. za niezdolnego do pracy na dzień wydania kwestionowanej decyzji organu rentowego.

W tym miejscu podkreślenia bowiem wymaga, iż zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzeczniczym Sąd dokonuje merytorycznej oceny stanu zdrowia na dzień wydania decyzji. Zatem, bada stan zdrowia ubezpieczonego w tamtym momencie. Późniejsze zaś jego pogorszenia może stanowić jedynie podstawę do wystąpienia z ponownym wnioskiem o świadczenie rentowe (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 grudnia 2012 r., III AUa 792/12, Legalis nr 733927; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 26 kwietnia 2016 r., III AUa 780/15, Legalis nr 1508974). Istotnym ponadto jest, iż ocena niezdolności do pracy z medycznego punktu widzenia wymaga wiadomości specjalnych i sąd nie może opierać ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu (wyrok Sądu Najwyższego z 24 lutego 2010 r. w sprawie sygn. akt II UK 191/09, LEX nr 590238). Co więcej, w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy podstawowym dowodem jest dowód z opinii biegłego, a sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z tą opinią, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 30 czerwca 2016 r., III AUa 284/16, Legalis nr 1487620).

Nadmienić także należy, iż do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy niezbędne jest stwierdzenie związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem przy pracy, a niezdolnością do pracy. Związek ten należy rozumieć jako obiektywnie istniejące następstwo faktów i zależność tego rodzaju, że jeden poprzedza drugi i zdolny jest go wywołać. Wypadek przy pracy powinien być zatem istotną przyczyną niezdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 2000 r. II UKN 351/99, OSNP 2001 nr 12, poz. 419).

W wywiedzonej apelacji K. S. zarzucił naruszenie przez Sąd pierwszej instancji przepisu art. 233 § 1 k.p.c. W świetle niniejszego przepisu sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Swobodna ocena dowodów dokonywana jest przez pryzmat własnych przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych, ale powinna także uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, LEX nr 41437). Nadto, zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, nie jest naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c. oparcie ustaleń na opinii biegłych lekarzy, jeżeli opinie te są jednoznaczne i nie wymagają uzupełnienia ani dalszego wyjaśnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2013 r., II UK 421/12, Legalis nr 742644).

Przenosząc powyższe zważania na grunt niniejszej sprawy, wbrew twierdzeniom zaprezentowanym w apelacji, Sąd Okręgowy przeprowadził wszechstronne i wyczerpujące postępowanie dowodowe, dopuszczając dowód z opinii biegłych lekarzy właściwych specjalności, adekwatnych do zdiagnozowanych u odwołującego schorzeń. W ocenie Sądu drugiej instancji, opinie te potwierdziły zasadność rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego, wyjaśniając przy tym wszelkie wątpliwości odnoszące się do stanu zdrowia odwołującego wobec jego wpływu na zdolność skarżącego do pracy. Przypomnienia bowiem wymaga, iż w kwestii stanu zdrowia odwołującego, zarówno w zakresie postępowania o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, jak i o rentę z tytułu ogólnej niezdolności do pracy, wypowiedziały się aż cztery zespoły biegłych lekarzy sądowych - po dwa w każdym ze wskazanych wyżej rodzajów spraw.

Nietrafny okazał się także zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w zw. 13 art. § 2 k.p.c., którego skarżący upatruje w niewyjaśnieniu przez Sąd Okręgowy z jakich względów Sąd ten odmówił wyczerpującego uzasadnienia motywów orzeczenia, w szczególności podstaw prawnych i faktycznych odmowy przyznania renty nawet od 17.06.2016 r. i odmowy przekazania sprawy do organu rentowego. Ustosunkowując się do niniejszego stanowiska, jeszcze raz Sąd Apelacyjny podkreśla, iż orzekając w sprawach o rentę z tytułu niezdolności do pracy Sąd zawsze bierze pod uwagę stan zdrowia ubezpieczonego na dzień złożenia wniosku i wydania zaskarżonej decyzji, badając jej zgodność z prawem pod względem formalnym oraz merytorycznym. Tym samym, późniejsza ewentualna zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego, nie jest podstawą do uznania owej decyzji za wadliwą oraz jej zmiany. Jak już wcześniej podniesiono, mimo iż biegli z zakresu ortopedii, neurologii oraz medycyny pracy stwierdzili istnienie u odwołującego częściowej niezdolności do pracy, to jako datę orzeczenia tej niezdolności biegli podali dzień badania, tj. 17.06.2017 r., zaś zaskarżona przez K. S. decyzja organu rentowego wydana została znacznie wcześniej, bowiem w dniu 29.12.2016 r. Ponadto, w orzecznictwie przyjmuje się, że zarzut naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. może odnieść skutek tylko wtedy, gdy z uwagi na wadliwość uzasadnienia, nie poddaje się ono kontroli instancyjnej. Wbrew twierdzeniom ubezpieczonego, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wskazał przyczyny, dla których podzielił opinie biegłych lekarzy sądowych, opierając na nich rozstrzygnięcie. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku można wywnioskować, jakie ustalenia poczynił Sąd pierwszej instancji oraz jakimi motywami i na jakiej podstawie prawnej kierował się wydając kwestionowany przez skarżącego wyrok.

Bezasadny okazał się także zarzut naruszenia: przepisu art. 227 k.p.c. w zw. art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny nie stwierdził bowiem zarzucanego w apelacji niewyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla sprawy. Sąd Okręgowy dysponował bowiem wystarczającym materiałem dowodowym by móc wydać merytoryczne rozstrzygnięcie. W treści apelacji skarżący kwestionuje zarówno stanowisko opiniujących w niniejszej sprawie biegłych lekarzy sądowych oraz lekarzy orzeczników organu rentowego, domagając się wskazania dokumentacji medycznej jaką dysponowali biegli sądowi oraz organ rentowy. Godzi się jednak zauważyć, iż twierdzenia odwołującego nie mają uzasadnionych podstaw. Ocena wartości opinii wydanych w niniejszym postępowaniu nie nasuwa wątpliwości co do prawidłowości ich sporządzenia. Kierując się jedynie subiektywnymi odczuciami K. S. próbował podważyć trafność poczynionych przed Sądem pierwszej instancji ustaleń, jednakże obiektywnej oceny stanu zdrowia skarżącego, w kontekście jego zdolności do pracy, dokonali biegli lekarze sądowi właściwych specjalności.

Odnosząc się zaś do zarzutów naruszenia: przepisu art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, przepisów rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej w sprawie orzekania o niezdolności do pracy z dnia 14 grudnia 2004 r., przepisu art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej a także art. 477^{14a} § 1 k.p.c. stwierdzić należy, iż bez sprecyzowania przez K. S. na czym każdy z wymienionych zarzutów miałby polegać, Sąd Apelacyjny nie ma możliwości odniesienia się do nich. Nie sposób zatem podzielić poglądu skarżącego o ich słuszności.

Końcowo wskazać należy, iż w konsekwencji dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych, Sąd pierwszej instancji nie uchybił również przepisom prawa materialnego, tj. art. 12 ust. 2 oraz art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zważając na powyższe, należało stwierdzić, iż Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że nie zaistniały podstawy do przyznania odwołującemu żądanych świadczeń, tj. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oraz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację.

SSA Alicja Sołowińska SSA Teresa Suchcicka SSA Bożena Szponar-Jarocka